

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗΣ

«Ένα σχόλιο για τη ζωγραφική του Μάρκου Καμπάνη»

(απόσπασμα κειμένου, δημοσιευμένου στο «Μάρκος Καμπάνης, Ζωγραφίζοντας στο Άγιον Όρος», Ίνδικτος, Αθήνα 2009).

Με τον Μάρκο Καμπάνη μας συνδέει μια παλιά και δυνατή φιλία που χρονολογείται από τα φοιτητικά μας χρόνια στο Λονδίνο, στις αρχές της δεκαετίας του 70. Αυτό όμως που έκανε (και κάνει μέχρι σήμερα) αυτή τη φιλία να έχει τον χαρακτήρα της αυτονόητης και άμεσης συνεννόησης μεταξύ μας για θέματα της δουλειάς μας, είναι ο απεριόριστος θαυμασμός που τρέφουμε και οι δύο για τον Σπύρο Παπαλουκά, και η πεποίθησή μας ότι πρόκειται για έναν από τους μεγαλύτερους ζωγράφους του περασμένου αιώνα.....

.....Όλα αυτά τα χρόνια συζητώντας με τον Μ.Κ. και παρακολουθώντας την πορεία του, έχω κάνει μια βασική παρατήρηση: από τη πρώτη του ζωγραφική μέχρι την πιο πρόσφατη, παρόλο που στυλιστικά κάνει πολύ διαφορετικά πράγματα, την δουλειά του διαπερνά ένα μόνιμο χαρακτηριστικό, μια ιδιαίτερα προσωπική *γεωμετρία*. Και παρ'ότι ο Μ.Κ. έχει το μεγάλο προσόν να μην παλεύει για να βρει το «στυλ» του αλλά να χρησιμοποιεί διαφορετικούς τρόπους ώστε να μπορεί να κάνει αυτό που έχει στο μυαλό του, αυτή η *γεωμετρία* είναι πανταχού παρούσα.

Όμως ένα πολύ καθοριστικό στοιχείο της ταυτότητάς του, είναι ότι διακατέχεται από έναν ισχυρό φετιχισμό για τα υλικά της ζωγραφικής. Λάδια, κόλλες, βερνίκια, σκόνες, ασβέστης, πινέλα, καζεΐνη, λογιών λογιών μυρωδιές, η υφή και η «μαγειρική» των υλικών, μολύβια, κάρβουνα, χαρτιά, ακρυλικά, αυγά, ξύδια, χολή βοδιού, κουνελόκολλα, και ότι άλλο φανταστεί ο νους του ανθρώπου.

Φυσικά ο Μ.Κ. διακατέχεται και από τα φετίχ του χαρακτήρα... μελάνια, πρέσσες, κουβέρτες, κοπίδια, ακουατίντες, οξέα, ο κατάλογος είναι ατέλειωτος. Όλα αυτά μαζί, αποτελούν το σύμπαν του.

.....

Μοναξιά, σκέψεις και περισυλλογή τον συνοδεύουν στα ατελείωτα ταξίδια του με τραίνα, αεροπλάνα και αυτοκίνητα μέχρι τις σκαλωσιές, τους σοβάδες και τα χρώματα στο μοναστήρι της Παναγίας στην Κορνοφωλιά του Έβρου, που εδώ και επτά χρόνια ζωγραφίζει το καθολικό. Μια δύσκολη επιλογή που όμως τροφοδοτείται συνεχώς από την περιπέτεια της καλλιτεχνικής αναζήτησης. Η ζωγραφική του εκεί δεν έχει, δόξα τω Θεώ, νεωτερικές ιδέες για μια πιο σύγχρονη αγιογραφία. Αυτό εξάλλου το έχει κάνει ανεπανάληπτα ο Σπύρος Παπαλουκάς στην Μητρόπολη της Άμφισσας. Στην Κορνοφωλιά **ζωγραφίζει**, δεν κάνει «φασόν» και έτσι, απλά, δημιουργεί ένα προσωπικό έργο, προσπαθώντας να κάνει τα διδάγματα της

Βυζαντινής παράδοσης γλώσσα δική του. Χρησιμοποιεί καζεΐνη, αυγά και άλλες παραδοσιακές τεχνικές, ενώ ταυτόχρονα γνωρίζει πολύ καλά τον κίνδυνο της ιεροποίησης και των υλικών και της παράδοσης, που μπορεί να εξοντώσει και να καταστρέψει όλο το αίμα που ρέει μέσα στις φλέβες του ζωγράφου και να αποστεώσει το έργο.

.....Έχω την εντύπωση ότι ο Μ.Κ. ετοιμάζεται για ολότελα καινούργια πράγματα πού δείγματά τους έχουμε δει στις συμμετοχές του σε διάφορες ομαδικές εκθέσεις. Αρχίζει να ζωγραφίζει συστηματικά ένα θέμα, που ούτως η άλλως απασχολούσε πάντα έντονα τη ζωγραφική του: το Δέντρο. Φαντάζομαι, από τα λίγα έργα που έχω δει, ότι η γεωμετρία, θα συνεχίσει να τον καθοδηγεί σε καινούργιες αναγνώσεις του κόσμου, είτε αυτός είναι το Άγιον Όρος, είτε η Κορινθία όπου ζει αρκετούς μήνες το χρόνο ,η οτιδήποτε άλλο.....